

JULIANNE VAN NORWICH: PASSIE EN COMPASSIE

Mee-lees tekst bij de lezing Begijnenhofgesprekken door Dr Petra Galama op 13 november 2011

Achtste visioen, zeventiende hoofdstuk

Zo werd zijn heilig lichaam gedurende lange tijd aan dit uitdrogingsproces overgelaten, scheefgetrokken door de nagels en door zijn eigen gewicht. Want ik begreep dat de kwetsende hardheid van de nagels de wonden in het zachte vlees van handen en voeten steeds wijder openscheurde, en dat het lichaam, na lang hangen, onder zijn gewicht ging doorzakken. Daarbij kwam de stekende pijn in het hoofd, dat, overdekt met schrammen, gekneld zat in de doornenkroon die helemaal in het bloed vastgekoekt zat.

Achtste visioen, achttiende hoofdstuk

Nu kon ik in zekere mate zien wat onze lieve Vrouw heeft moeten doorstaan. Zij was immers zo één in liefde met Christus, dat deze grote liefde oorzaak was van haar diepe smart. Hier doorschouwde ik in wezen de liefde tot hem die al zijn schepselen van nature uit kenmerkt, en die dank zij de genade verder openbloeit. Deze natuurlijke liefde kwam op de meest volmaakte en alles overtreffende wijze tot uiting in zijn lieve moeder. In de mate immers dat zij hem méér beminde dan alle anderen, overtrof ook haar leed dit van ieder ander mens. Altijd geldt toch dat naarmate iemands liefde groter, sterker, tederder is, hij ook des te meer lijdt onder de aanblik van de pijn van zijn geliefde.

Achtste visioen, twintigste hoofdstuk

Zo zag ik onze heer Jezus lange tijd wegwijnen. Zijn godheid gaf zijn mensheid immers de kracht, om uit liefde méér te lijden dan alle mensen samen zouden kunnen.

Ik bedoel niet alleen meer pijn dan wie dan ook zou kunnen doorstaan, maar zelfs méér dan alle uitverkorenen vanaf het begin tot het einde der tijden zouden kunnen onder woorden brengen of zich indenken, gezien zijn hoge waardigheid van opperste koning en majesteit en zijn schandelijke, meedogenloos pijnlijke dood. Want Hij die toch het hoogst staat in waardigheid, werd op de meest laaghartige wijze veroordeeld en grondig veracht.

Het belangrijkste punt dat bij het zien van deze Passie moet opgemerkt worden, is immers de bedenking en het besef dat het God is die hier lijdt. En hier liet Hij mijn geest, in de mate van het mogelijke, de verheven adel van zijn glorieus godheid overwegen, en bedenken hoe deze in hem verenigd werd met de delikate kwetsbaarheid van zijn heilig lichaam, en hoe groot de natuurlijke weerzin van de mens voor het lijden wel is. Zo was hij aan de ene kant de meest kwetsbare en weerloze van alle mensen, en aan de andere kant de sterkste, met de grootste capaciteit om te lijden. En hij leed om de zonden van elke mens die gered zal worden. Hij zag van ieder het leed, de eenzaamheid en de angst, en maakte deze in zijn liefde en medelijden tot de zijne.

En nu Hij verreezen is en niet meer kan lijden, lijdt Hij toch nog met ons mee, zoals verder zal blijken. En terwijl ik dit alles door zijn genade mocht contempleren, zag ik dat zijn liefde voor onze ziel zo sterk is, dat hij vrijwillig en met hevig verlangen voor het lijden gekozen heeft, en het met grote vreugde en zachtmoedigheid doorstaan. Elke ziel die dit, geraakt door de genade, mag schouwen, zal zien dat het lijden van Christus alle ander lijden, alle pijn die door de kracht van zijn Passie in eeuwige vreugde zal verkeren, overtreft.

Negende visioen, eenentwintigste hoofdstuk

En ik keek gespannen uit naar het ogenblik waarop Christus de geest zou geven, in de verwachting zijn lichaam elk moment levenloos te zien achterblijven. Maar dit is niet wat ik zag. Juist toen het er alle schijn van had, dat het leven het niet langer zou uithouden, en dat de beelden van zijn einde nabij waren, zag ik hem plots, op datzelfde kruis voor mij, in een aanblik van gelukzaligheid veranderen.

Deze omvorming van zijn gelaat in grote heerlijkheid bracht ook in mij een ommekeer teweeg, zodat ik zo blij en vrolijk werd als maar kon. Daarop liet de Heer opgewekt deze gedachte voor mijn geest verschijnen: “Waar is nu je pijn en je zieleangst naartoe? Schiet er nog, al was het maar de kleinste fractie, van over?”

Dertiende visioen, Achtentwintigste hoofdstuk

Toen zag ik dat, benevens de deugd van naastenliefde, ook elk natuurlijk elan dat de ene mens doet meevoelen met de andere, Christus is in deze mens. En ik vond in dit medelijden van Christus dezelfde zelfvergetelheid die ook zijn Passie kenmerkt, in al haar vormen terug.